

Η Α.Θ.Μ. ΤΕΛΕΙ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΖΝΤΕΪΝΤΕ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΑΚΚΡΗΣ.

Τό Σάββατον, 24^{ον} Μαΐου/ 6^{ον} Ἰουνίου 2015, ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πατρικίου Ἐπισκόπου Προύσης εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Ἱερόν Ναόν τῆς κώμης Ζντέϊντε τοῦ βορείου Ἰσραήλ τῆς περιοχῆς Ἀκκρης -Πτολεμαΐδος.

Ὁ ἅγιος Ἱερομάρτυς Πατρίκιος, συμφώνως πρός τό συναξάριον ἀπεκεφαλίσθη διά Χριστόν μετά τριῶν Πρεσβυτέρων εἰς ἄγνωστον τόπον.

Πρός τιμήν αὐτοῦ ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Γέροντος Ἀρχιεπισκοπάρχου Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνου κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Οἰκονόμου κ. Ἡλία Χούρη, Προϊσταμένου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος ταύτης τοῦ Ζντέϊντε καί τοῦ πρώην Προϊσταμένου π. Τζίριες Κασίς, καί ἄλλων ἱερέων τῶν ὁμόρων ἐνοριῶν τῆς περιοχῆς Ἀκκρης, ψαλλούσης ἀραβιστί τῆς χορωδίας Ἀκκρης ὑπό τόν Πατριαρχικόν Ἐπίτροπον Ἀρχιμανδρίτην π. Φιλόθεον καί μετεχόντων ἐν εὐλαβείᾳ τῶν ἐνοριτῶν τῆς Ὀρθοδόξου ἐνορίας τῆς κώμης ταύτης.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θ. Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἀραβιστί ἔχοντα οὕτως ἶδε:

«Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδόν σωτηρίας καί ἐν Ἀποστόλοις καί μάρτυσιν ἔλαμψε Σωτήρ ἡμῶν ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός Σου. Σύ εἶ θεός, πρῶτος σύ καί μετά ταῦτα καί εἰς τούς αἰῶνας σύ εἶ θεός ἡμῶν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Σήμερον, Σάββατον μετά τήν ἁγίαν Πεντηκοστήν, ἐορτάζομεν τήν Ἀπόδοσιν τῆς μεγάλης ταύτης ἐορτῆς. Δηλονότι τήν ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν κάθοδον τοῦ Παναγίου καί Ζωοποιοῦ καί Παντοδυνάμου Πνεύματος ἐπὶ τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις καί μαθητάς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό ἅγιον Πνεῦμα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, τοῦ Χριστοῦ, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πατρικίου, Ἐπισκόπου γενομένου Προύσης, ἵνα πανηγυρικῶς τιμήσωμεν τήν Ἁγίαν Πεντηκοστήν ἀφ' ἑνός καί δοξολογικῶς εὐχαριστήσωμεν ἀφ' ἑτέρου τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τήν μίαν Θεότητα, τήν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀναδείξασαν μάρτυρα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ τόν ἅγιον Ἱερομάρτυρα Πατρίκιον καί τούς σὺν αὐτῷ Ἀκάκιον, Μένανδρον καί Πολύαινον.

Ἡ ἐορτή αὕτη ἡ μεγάλη καί λαμπροφόρος ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διά τήν ἡμῶν σωτηρίαν, ἀλλά καί διά τόν θεόδοτον θεσμόν τῆς μιᾶς ἁγίας Καθολικῆς καί

Αποστολικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο διότι κατά τόν Ἱερόν Χρυσόστομον, «Ὅπου εὐρίσκεται ἡ Ἐκκλησία ἐκεῖ εἶναι παρόν καί τό Ἅγιον Πνεῦμα καί τ' ἀνάπαλιν». «Εἰ μή Πνεῦμα παρῆν, οὐκ ἄν συνέστη ἡ Ἐκκλησία. Εἰ δέ συνίσταται ἡ Ἐκκλησία, εὐδελον ὅτι τό Πνεῦμα πάρεστιν». Κατά δέ τόν μελωδόν τῆς Ἐκκλησίας: «Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό ἅγιον· βρύει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλειεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν. Ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας».

Τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον ἐπεδήμησε τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς λέγει ὁ μελωδός, «Πεντηκοστήν ἐορτάζομεν καί Πνεύματος ἐπιδημίαν», εἶναι αὐτό τό ὁποῖον εὐαγγελίζεται διὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων «τόν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 3,8), τόν διασωζόμενον ἐντός τῆς Ἐκκλησίας.

Τόν πλοῦτον τοῦτον τοῦ Χριστοῦ ἐζήλωσε καί ὁ ἅγιος Ἱερομάρτυς ἡμῶν Πατρίκιος μετὰ τῶν συμμαρτύρων αὐτοῦ Ἀκακίου, Μενάνδρου καί Πολυαίνου. Ἡ χάρις αὕτη κατά Παῦλον τόν θεῖον, ἐδόθη αὐτῷ σύν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις καί μάρτυσιν «τοῦ φωτίσαι πάντας τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ θεῷ τῷ τά πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καί ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ θεοῦ», (Ἐφεσ. 3, 9-10).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι αὐτό τό ὁποῖον φωτίζει καί ἁγιάζει καί ὁδηγεῖ πάντας εἰς τήν ἀλήθειαν διὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἐντός τῆς ὁποίας ἐνεργοποιεῖται τό μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον, (Α' Τιμ. 3,16). Δηλονότι τό σωτηριῶδες ἔργον τῆς θείας Οἰκονομίας, τοῦ ὁποίου ἔργου διαπρύσιος κῆρυξ καί διδάσκαλος ἀνεδείχθη ὁ σοφός Παῦλος λέγων: «εἶγε ἡκούσατε τήν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ τῆς δοθείσης μοι εἰς ὑμᾶς» (Ἐφ. 3,2) «κοινωνοί δέ καί μέτοχοι τῆς χάριτος αὐτῆς ἐγένοντο διὰ τοῦ αἵματος πάντες οἱ συμμάρτυρες τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν οἷς καί ὁ σήμερον τιμώμενος ἅγιος Πατρίκιος.

Τῆς χάριτος ταύτης καλούμεθα ὑπό τοῦ ὕμνωδοῦ νά γίνωμεν κοινωνοί. Καί τοῦτο διότι ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι αὕτη ἡ ὁποία δύναται νά καθάρισῃ τήν ψυχὴν ἡμῶν ἀπό τόν ρῦπον τῆς ἁμαρτίας, ὡς λέγει ὁ μελωδός: «Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,

Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,

Ἧ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·

Νῦν ἐκ Σιῶν γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,

Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις».

Κατά τόν ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν: «Ὅλη ἡ Οἰκουμένη φωτίζεται διὰ τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἡ Ἐκκλησία ἀπό τότε, δηλαδή τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, κρατοῦσα τό φῶς αὐτό με τήν διαδοχὴν ἀπό τούς Ἀποστόλους διὰ τῆς χειροτονίας τῶν διαδόχων των, μεταδίδει τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς ὅλας τάς γενεάς καί φωτίζει ὅλους, ὅσοι εἶναι πιστοί καί τούς πνευματικούς ποιμένας καί διδασκάλους. Αὐτήν τήν χάριν καί τήν δωρεάν τοῦ θεοῦ ἔρχεται νά φέρῃ εἰς κάθε πόλιν ὁ καθεὶς ἀπό τούς κατά καιρούς Ἀρχιερεῖς/ Ποιμενάρχας διακόπτουν τήν χάριν ἀπό τόν θεόν. Ἐάν ὁ Χριστός δέν ἔστελνε τό ἅγιον Πνεῦμα,

δέν θά ἐκηρύττετο τό Εὐαγγέλιον τῆς Χάριτος εἰς ὅλα τά ἔθνη. Τό ἅγιον Πνεῦμα τῶρα συνδημιουργεῖ καί ἀνακαινίζει τά σύμπαντα καί συγκρατεῖ ἅπασαν τήν κτίσιν», (Ὁμιλία εἰς φανέρωσιν καί διανομήν τοῦ ἁγίου Πνεύματος)

Ὦντως ἡ μία θεότης τῆς ἁγίας Τριάδος, δηλονότι ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ καί Πατρός καί ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», (Β' Κορινθ. 13,3) , ἐφανέρωσεν ἐν τῷ κόσμῳ τό ἀπ' αἰώνων ἀποκεκρυμμένον μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας. Τούτου ἔνεκεν ἡ Ἐκκλησία ὡς «ἡ σάρκα τοῦ Χριστοῦ» θεωρεῖται «ἡ οἰκονομία τῆς Χάριτος» τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ θεοῦ. Κατά τήν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας καί ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἐνανθρώπησιν Του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός «Ἐκκλησίας σάρκα ἀνέλαβε» κηρύττει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος «καί κατέστησε τήν Ἐκκλησίαν σάρκα καί σῶμα Αὐτοῦ» Κατά δέ τόν θεῖον Παῦλον: «...καθὼς καί ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι, ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ἑαυτῷ ἑνδοξον τὴν ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾧ ἁγία καὶ ἄμωμος», (Ἐφεσ. 5, 25-27).

Ἡ σήμερον ἀποδιδομένη τιμὴ εἰς τὴν μίαν θεότητα τῆς Ἁγίας καί Ζωαρχικῆς Τριάδος ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καί ἀποστολικὴν ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ἀντιμέτωπος μετὰ σκοτεινάς δυνάμεις τοῦ παρόντος αἵωνος, δηλονότι τῆς ἀνομίας καί τῆς ἀποστασίας, ἀλλὰ καί τῆς συγχύσεως. Αἱ δυνάμεις αὗται εἰς οὐδὲν ἕτερον ἀποσκοποῦν, εἰ μὴ εἰς τὴν διάσπασιν τοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνδέσμου τῆς ἐνότητος τῶν κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, ὡς καί εἰς τὸν διαμελισμὸν τῶν μελῶν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας δηλαδή τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Τούτου ἔνεκεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παραγγέλλει, ἵνα «σπουδάζωμεν τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 4,3). Τοῦτο σημαίνει κατὰ τὸν ἅγιον Οἰκουμένιον, «τὴν ἐνότητα, τὴν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δοθεῖσαν ἡμῖν». Κατὰ τὸν ἐρμηνευτὴν Ζιγαβηνόν, «τηρεῖν τὴν ἑνωσιν, ἣν ἐνοῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα». Σχολιάζων τοὺς ἀνωτέρω Παυλείους λόγους, ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει: «Ἀλλήλοις προσδέδεσθαι βούλεται. οὐχ ἀπλῶς εἰρηνεύειν οὐδὲν ἀπλῶς φιλεῖν, ἀλλ' ἐν πᾶσιν εἶναι μίαν ψυχὴν... τούτῳ τῷ δεσμῷ καὶ ἀλλήλοις καὶ πρὸς τὸν θεὸν συνδήσωμεν ἑαυτούς».

Εἰς αὐτόν ἀκριβῶς τὸν δεσμόν καὶ ἀλλήλων καὶ πρὸς τὸν θεόν μᾶς ἐκάλεσε πάντας ὁ θεὸς Πατὴρ διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος. Εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς κοινωνίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος μᾶς καλεῖ διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος ὁ σήμερον ἐορταζόμενος Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πατρίκιος.

Δεηθῶμεν λοιπόν τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ταμίου ὄντως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως διὰ τῶν Πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἁειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἱκεσιῶν τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πατρικίου, δοχείου γενομένου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χαρίζηται ἡμῖν πᾶσιν εἰρήνην, ὁμόνοιαν καὶ Πνεῦμα ἡγεμονικόν, ἵνα συνημμένοι αὐτῷ (τῷ Χριστῷ) ὄντες, ὑμνῶμεν καὶ συμφῶνως τό Πανάγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα δοξάζομεν. Ἀμήν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ εὐθύς ἅμα τῇ ἀπολύσει τῆς θ. Λειτουργίας, ὁ Μακαριώτατος ἐτίμησε διὰ τοῦ παρασῆμου τοῦ μικροῦ Σταυροφόρου τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Παναγίου Τάφου τὸν πρῶτον ἐφημέριον τῆς ἐνορίας ταύτης π. Τζίριες Κασίς διὰ τὴν πολυετῇ καὶ ἀφοσιωμένην αὐτοῦ Ἱερατικὴν διακονίαν εἰς τό Πατριαρχεῖον καὶ τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε σύντομος δεξίωσις εἰς τήν παρακειμένην τῇ Ἐκκλησίᾳ αἴθουσαν, ἐν συνεχείᾳ δέ παρετέθη γεῦμα ὑπό τῆς Κοινότητος εἰς ξενοδοχεῖον τῆς κώμης.

Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συναντήσεως ταύτης ὁ Μακαριώτατος προσέφερε οἰκονομικήν ἐνίσχυσιν διά τήν συντήρησιν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ καί διά τόν Σύλλογον Κυριῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

[httpv://youtu.be/vtCtIs3PpEQ](http://youtu.be/vtCtIs3PpEQ)

[httpv://youtu.be/yUJB8WDlzaI](http://youtu.be/yUJB8WDlzaI)

<httpv://youtu.be/dTVqwTy86HY>

